Сиділа блощиця у темній щілині і снувала філософічні мрії.

— Життя! Що таке життя? Спільно дурнів ламає собі голови над сим питанням! Спільно книжок понаписували про нього — тьфу! Се для тебе, молю! — Вона звернулася до старого моля, що тут же обік неї сидів у тоненькій круглій дірці, прогризеній червотокою. — І кілько різних абсурдних відповідей понавидумували! Можна би сказитися, хтівши хоч би лише запам’ятати їх! Слухаєш, молю? Слухай і просвіщайся! Бо хоч ти весь свій вік риєшся в книгах, а проте ти дурний, як чіп, у життєвих справах. А я щоночі ссу з самого джерела життя, то вже в тих справах компетентна, не бійся! Слухаєш, молю?

— Слухаю, слухаю! Не позакладало,— відізвався міль, покрутивши головою в своїй шпарці. А сам собі пробуркотав стиха:

— Вже знов на неї найшов філософічний одур! Мусила сеї ночі добре нассатися. Весь день товктиме свою премудрість, не дасть і ока зажмурити!

І не визираючи з дірки та чуючи, що блощиця немов надслухує, промовив:

— Ну, говори, говори!

— Ти щось бурчиш? Незадоволений? Дурень ти, не знаєш ціни моїй філософії.

— Та хто тобі се сказав? — звинявся міль.— Я тілько поправлявся троха в своїй хаті, щоб ліпше було слухати тебе.

— Бреши, бреши! — мовила блощиця напівсердито, напівдобродушно,— Ти думаєш, що я не розумію тебе? О, голубчику,

наскрізь розумію! Кождий твій шепіт, кождий рух, кождий кивок твого вуса! Мене не здуриш! Я не даром щоночі ссу з джерела життя!

— Та годі вже! Говори, що мала говорити! — озвався міль.

— Ну, то-то ж! Що мала говорити! А почала я від того, що різні дурні з твоєї пара...